

beter te verdragen maar dit is moeilijk; dit is niet te aanvaarden. Daarom kan ik het niet met U eens zijn, en ik kan me niet overgeven.

Bewogen door medelijden en erg geraakt door mijn woorden zag Hij er bedroefd en welwillend uit en zei: *“Mijn dochter, je hebt gelijk dat de ellende op mij zelf terugslaat, te meer daar Ik, als Ik je hoor spreken, van binnen bewogen wordt door medelijden en barmhartigheid en mijn hart breekt van tederheid. Maar geloof me, die tuchtiging is noodzakelijk en als je Me nu niet een beetje wilt zien lijden, zul je later veel erger lijden zien, omdat ze Me meer zullen beledigen.*

Zal je dat niet nog meer bedroeven? Daarom, schik je naar Mij, anders zul je me dwingen om je niets meer te vertellen, om niet te hoeven zien dat je bedroefd bent. En hiermee zou je me de opluchting ontzeggen die ik ervaar als Ik met je praat O, ja, je zou Me dwingen te zwijgen en ik zou niemand hebben met wie Ik mijn pijnen zou kunnen delen”. Wie kan zeggen hoe verbitterd ik me voelde na deze woorden? En Jezus die me wilde afleiden, vatte zijn woorden over de hoop aldus samen. “Mijn dochter, wees niet verontrust – hoop is vrede. Zoals Ik in de act van rechtvaardigheid volmaakt de vrede bewaar, zo moet ook jij, helemaal opgaand in de hoop, je vrede bewaren. De ziel die vredig is wordt, als ze zichzelf kwelt, onrustig of verliest haar vertrouwen, loopt haar ongeluk tegemoet, en ofschoon ze miljoenen bezit en zelfs de heerschappij heeft over verschillende koninkrijken, blijft ze fantaseren en klagen: ‘Waar zal ik van leven? Hoe zal ik me kleden? Ik sterf van de honger? Ik ben zo ongelukkig! Ik zal nog eindigen in de diepste ellende en tenslotte zal ik sterven’. En dit zeggend, huilt ze en zucht en slijt haar dagen in droefheid en grote armoede, ondergedompeld in de zwaarste melancholie. Maar dat is niet alles; het ergste is dat als ze haar bezittingen ziet, als ze wandelt door haar landgoederen, ze nog droeviger wordt bij de gedachte aan haar naderend einde; en als ze voedsel ziet, wil ze er niet aankomen om zichzelf in leven te houden. En als iemand probeert haar over te halen om haar rijkdommen met haar eigen handen aan te raken om haar te tonen dat het onmogelijk is dat ze terecht zal komen in de grootste ellende, zal ze niet overtuigd zijn; ze blijft als versuft en huilt zelfs nog meer over haar droevig lot.

Welnu, wat zullen de mensen over haar zeggen? Dat ze krankzinnig is, dat blijkt dat ze niet redelijk is, dat ze haar verstand kwijt is. De reden is duidelijk, het kan niet anders. Toch kan het zijn dat ze haar ongeluk tegemoet gaat waarover ze blijft fantaseren. Maar hoe? Door haar rijk te verlaten, haar rijkdommen achter te laten en naar vreemde landen te gaan met barbaarse bevolking, waar niemand zich verwaardigt haar wat brood te geven. Zo wordt fantasie tot werkelijkheid – wat aanvankelijk vals was, wordt nu waarheid. Maar wie was er de oorzaak van?

Wie is schuldig aan zo’n droevige verandering van de toestand?” Haar verraderlijke en halsstarrige wil. Dat is nu net de ziel die geen hoop heeft: toe geven aan verontrusting en ontmoediging is al de grootste waanzin”.

En ik: “Ach Heer, hoe kan een ziel altijd in vrede leven, een leven van hoop? En als de ziel een zonde begaat – hoe kan ze dan vredig zijn?” En Jezus: “*Door de zonde te begaan, trekt de ziel zich al terug uit het koninkrijk van de hoop, omdat zonde en hoop niet samen kan gaan. Gezond verstand gelooft dat iedereen de plicht heeft wat hem toebehoort te respecteren, in stand te houden en te cultiveren.*”

Wie gaat er nu naar zijn eigendommen om te verbranden wat hij bezit? Wie zal zijn bezittingen niet angstvallig beheren? Ik geloof niemand. Welnu, de ziel die leeft van hoop, geeft door te zondigen aanstoot aan de hoop, en als het nu in haar vermogen lag, zou ze al het goede verbranden dat de hoop bezit. Dan belandt ook zij in het ongeluk van die dame die haar goederen verlaat om in een vreemd land te gaan leven. Zo ook verlaat de ziel door de zonde deze vrede brengende moeder hoop, zo teder en vol mededogen, die haar wil voeden met haar eigen vlees – Jezus in het H. Sacrament, het eerste oogmerk van onze hoop – en zij gaat leven te midden van een barbaars volk: dat zijn de demonen die haar de kleinste verfrissing onthouden en haar voeden met enkel vergif, wat de zonde is. En wat doet deze vredestichtende moeder dan? Blijft ze misschien onverschillig, terwijl de ziel zich van haar verwijdert? O nee, Zij weent en bidt en roept haar met een zeer tedere en ontroerende stem, zij gaat haar achterna en zij is pas tevreden als zij haar terug gebracht heeft in haar koninkrijk”. Mijn lieve Jezus vervolgt: “Het wezen van de hoop is vrede, en wat zij is van nature krijgt de ziel die leeft in de schoot van deze vredestichtende moeder door genade”. En in diezelfde woorden liet mijn gezegende Jezus, door middel van een verstandelijk licht, mij door het beeld van een moeder zien, wat deze hoop heeft gedaan voor de mens. O, wat een ontroerend en zeer teder beeld. Als iedereen dit kon zien, zouden zelfs de meest verharde harten wenen van berouw en allen zouden zo van haar gaan houden dat het onmogelijk voor hen zou zijn zich zelfs maar een ogenblik los te maken van haar moederlijke knieën. Ik wil nu proberen te zeggen wat ik begrijp en wat ik kan zeggen; de mens is gewend getekend te leven, slaaf van de duivel, veroordeeld tot de eeuwige dood, zonder de hoop weer het eeuwig leven te kunnen leven. Alles was verloren en zijn bestemming was te gronde gericht.

Deze moeder leefde in de Hemel, verenigd met de Vader en de H. Geest, tezamen vol gelukzaligheid; maar het leek of zij niet tevreden was – zij wilden haar kinderen, haar evenbeeld, het mooiste werk van haar handen, om zich heen hebben. Welnu, terwijl ze in de Hemel was, waren haar ogen gericht op de mens die op aarde verloren was gegaan. Zij is alleen maar bezig met hoe haar geliefde kinderen te redden en zij ziet dat deze kinderen op geen enkele manier de Godheid tevreden kunnen stellen, zelfs niet door welk offer dan ook, omdat zij totaal de mindere zijn van die Godheid – wat doet deze moeder vol mededogen? Zij ziet dat er geen ander middel is om deze kinderen te redden dan haar eigen leven te geven om het hunne te redden, en zij neemt hun pijnen en ellende op zich en doet alles wat van hen verwacht werd. Dus, wat denkt zij te gaan doen?

Deze liefdevolle moeder biedt zich aan bij de goddelijke rechtvaardigheid met tranen in haar ogen en met zeer tedere stem zegt ze, terwijl haar grootmoedige hart haar de meest dwingende redenen ingeeft: "Ik vraag om genade voor mijn verloren kinderen; Ik kan niet verdragen dat ik hen van mij gescheiden zie. Ik wil ze ten koste van alles redden en ofschoon ik zelfs zie dat er geen andere weg is dan mijn leven te geven, wil ik dat doen, als zij maar hun leven kunnen krijgen.

Wat wilt U van hen? Eerherstel? Ik geef het namens hen. Glorie, eer? Ik geef U eer en glorie in hun plaats. Dankzeggen? Ik dank U namens hen. Alles wat U van hen wil, geef ik U, mits ik ze in mijn rijk bij me mag hebben. De Godheid is ontroerd door de tranen en de liefde van deze moeder vol mededogen, en overtuigd door haar dwingende redenen is die geneigd deze kinderen lief te hebben. De goddelijk Personen wenen gezamenlijk over hun ongeluk en besluiten eenstemmig dat zij het offer van het leven van deze moeder aanvaarden en zijn volledig voldaan om zo deze kinderen weer terug te krijgen. Zo gauw het besluit is bekrachtigd, daalt zij direct neer vanuit de hemel en komt op aarde en ze legt haar koninklijke gewaden af die zij in de Hemel droeg en bekleedt zich met menselijke ellende, als de ellendigste slaaf en ze leeft in uiterste armoede, lijdt ongehoord, door spot en hoon, onverdraaglijk voor de menselijke natuur. Zij weent onophoudelijk en bemiddelt voor haar geliefde kinderen. Maar wat het meest verbazing wekkend is, zowel wat deze moeder als de kinderen betreft: terwijl zij deze kinderen zo zeer bemint, doen zij, in plaats van deze moeder die hen komt redden met open armen te ontvangen, het tegenovergestelde. Niemand wil haar ontvangen of haar erkennen; integendeel, zij laten haar ronddolen, zij verachten haar en maken een plan om deze zo tedere moeder die hen zo hartstochtelijk bemint te vermoorden. Wat zal zulk een tedere moeder doen die haar liefde onbeantwoord ziet door haar ondankbare kinderen? Zal ze ophouden? O, nee. Integendeel, zij raakt meer ontvlamd door liefde voor hen en ze haast zich van het ene punt naar het andere om hen te verzamelen en hen op schoot te nemen.

O, hoe zwoegt ze, hoe voert ze strijd tot het zweet haar uitbreekt – niet alleen water maar ook bloed! Zij gunt zich geen rust; zij is voortdurend in actie om hun redding te bewerken; zij voorziet in al hun noden; zij geneest al hun kwaad, van verleden, heden en toekomst; kortom, er is niets wat zij nalaat of niet beschikt voor hun heil.

Maar wat doen deze kinderen? Hebben zij misschien spijt van hun ondankbaarheid bij haar komst? Zijn zij van gedachten veranderd ten gunste van deze moeder? O, nee! Zij bedreigen haar, zij onteren haar met de gemeenste laster, zij bezorgen haar schande, hoon en schaamte, zij slaan haar met alle soorten geselingen, herleiden haar tot één wond, en zij brengen haar tenslotte ter dood, zo schandelijk als maar mogelijk is, te midden van wrede krampen en pijnen.

Maar wat doet deze moeder te midden van zoveel pijnen? Zal zij deze kinderen misschien haten, onhandelbaar en arrogant als ze zijn! O nee – nooit! Juist dan heeft zij hen hartstochtelijker lief dan ooit, offert haar pijnen op voor hun redding en haar laatste adem is gewijd aan een woord van vrede en vergeving. O, mijn prachtige moeder! O lieve hoop, hoe aanbiddelijk zijt gij – ik heb u lief! O alstublieft! Houd me altijd op uw schoot en ik zal de gelukkigste ter wereld zijn. Terwijl ik besloot op te houden met spreken over de hoop, weerklonk een stem overal rondom mij die zei: *“Hoop bevat al het heil, zowel het huidige als het toekomstige en wie leeft op haar schoot en op haar knieën is gezet krijgt alles wat ze wil. Wat wil de ziel? Eer, glorie? De hoop zal haar de grootste eer en glorie ter wereld onder alle mensen geven en in de Hemel zal zij haar eeuwig verheerlijken. Misschien wil ze rijkdom? O, Deze moeder hoop is uitzonderlijk rijk en bovendien zal haar rijkdom, als zij al het goede aan haar kinderen geeft, absoluut niet minder worden. Nog sterker, deze rijkdom is niet vergankelijk en gaat niet voorbij – maar is eeuwig. Wil zij plezier tevredenheid? O ja! Deze hoop bevat in zichzelf alle mogelijke genoegens en voorkeur van Hemel en aarde, zodat niemand haar ooit zal kunnen evenaren; en iemand aan haar borst geniet met volle teugen – o, hoe gelukkig en tevreden is zij. Wil zij verstandig zijn en wijs? Deze moeder hoop bevat de subliemste vormen van wetenschap – nog sterker, zij is de meester der meesters en wie zich door haar laat onderwijzen leert de wetenschap van ware heiligheid kennen.”*

Kortom, hoop verschaft ons alles, zodanig dat als iemand zwak is geeft ze hem kracht; als iemand bevlekt is stelde de hoop de Sacramenten in en daarmee bereidde zij het bad voor zijn zonden. Als de mens honger heeft of dorst, geeft deze medelijdende moeder het mooiste en heerlijkste voedsel, haar heerlijkste vlees en als drank haar allerkostbaarste bloed. Wat kan deze vredestichtende moeder hoop nog meer doen? En wie is aan haar gelijk? O, alleen zij heeft Hemel en aarde verzoend. De hoop heeft geloof en liefde met zich verenigd en heeft de onlosmakelijke verbinding gelegd tussen de menselijke en de goddelijke natuur. Maar wie is deze moeder?

Wie is deze hoop?

Het is Jezus Christus, die onze Verlossing bewerkte en de hoop is van de dolende mens.

16 oktober 1899

Wachten op Jezus. Jezus spreekt over kastijdingen.

Vanmorgen kwam mijn lieve Jezus niet.

Ik heb Hem sinds gisteravond, toen Hij zich vertoonde in een gedaante die tezelfdertijd medelijden opwekte en angst niet gezien.

Hij wilde zich verbergen om de kastijdingen niet te zien die Hij zelf over de mensen afriep en de manier waarop Hij hen ging vernietigen. O God, wat een hartverscheurende aanblik, nog nooit gezien! Terwijl ik al maar wachtte bleef ik in gedachten zeggen; "Waarom komt Hij niet? Wie weet komt Hij niet omdat ik me niet schik naar zijn rechtvaardigheid? Maar hoe kan ik dat? Het lijkt bijna onmogelijk voor mij om "Uw Wil geschiede" te zeggen. Dan zei ik weer: "Hij komt niet omdat mijn biechtvader Hem niet naar me toestuurt?"

Welnu, terwijl ik dit dacht, zag ik Hem heel even, bijna een schaduw, en Hij zei: *"Wees niet bang, het gezag van de priester is beperkt. In de mate waarin zij mij willen vragen naar je toe te komen en je als slachtoffer willen aanbieden zodat Ik het volk zal sparen, in die mate zal Ik hen genezen en hen sparen als Ik de kastijdingen toebreng. Als zij daar geen aandacht aan besteden, zal Ik geen acht op hen slaan"*. Na dit gezegd te hebben, verdween Hij, mij achterlatend in een overvloed van ellende en tranen.

21 oktober 1899

Aardse goederen moeten dienen voor de heiliging van de mens; het mogen geen afgoden zijn. De oorzaak van kastijdingen.

Na zeer bittere dagen van ontbering voelde ik me moe en uitgeput, hoewel ik die zelfde pijnen bleef opdragen en ik zei: "Heer, U weet hoeveel het me kost U te moeten ontberen; maar ik berust in uw allerheiligste Wil, en bied deze zeer bittere pijn aan om mijn liefde te bewijzen en U te behagen. Deze last, ergernis, moeheid en kou die ik voel, wil ik naar U toe sturen als boodschappers van lofprijzing en eerherstel voor mezelf en alle schepselen. Dit heb ik en ik bied het U aan. Natuurlijk aanvaardt U het offer van mijn goede wil, als men U aanbiedt wat mogelijk is zonder voorbehoud – maar kom toch, want ik kan niet meer dragen".

Vele keren werd ik verleid om me te schikken naar de rechtvaardigheid, omdat ik dacht dat ik zelf de oorzaak was dat Hij niet kwam. In feite had Jezus in de voorbije dagen gezegd dat ik, als ik me niet schikte, Hem zou dwingen om niet te komen en me niets meer te vertellen om me geen verdriet aan te doen. Maar ik had niet het hart om dat te doen, vooral niet omdat zelfs de gehoorzaamheid er niet mee instemde. Midden in deze bitterheid verscheen er eerst 'n licht met daarbij een stem die sprak: *"In de mate de mens zich bemoeit met aardse zaken, verwijdert hij zich van, en verliest hij waardering voor eeuwige aangelegenheden."*

Ik gaf rijkdom om die te gebruiken voor hun heiliging, maar zij hebben die gebruikt om Mij te beledigen en om een afgod te zijn voor hun harten; en Ik zal hen doen ondergaan en hun rijkdom samen met hen".

Hierna zag ik mijn liefste Jezus, maar zo vol lijden, beledigd en verontwaardigd over de mensen dat het schrik aanjaagt.

Direct begon ik Hem te zeggen: “Heer, ik bied U uw wonden aan, uw bloed, het allerheiligste gebruik van uw zintuigen in de loop van uw sterfelijk leven, om eerherstel te bieden voor het slechte gebruik van de zintuigen door de schepselen”.

En Jezus keek zeer ernstig en zei met bijna donderende stem: *“Weet je hoe de zintuigen van de schepselen zijn verworpen? Zij lijken op het geluid van wilde dieren die met hun gebrul de mensen verjagen en niet toestaan dat ze dichterbij hen komen. De rotheid en de hoeveelheid zonden spat uiteen vanuit hun zintuigen die me dwingen te vluchten”.*

En ik: “O Heer, ik zie hoe verontwaardigd Gij zijt! Als U door wilt gaan met de kastijdingen, wil ik bij U komen; anders wil ik ophouden met deze levenswijze. Waarom zou ik doorgaan als ik me niet langer kan aanbieden als slachtoffer om de mensen te redden?”

En Hij sprak me zo ernstig toe dat ik doodsbang werd: *“Je wilt de twee uitersten – aan de ene kant wil je dat Ik niets doe, of je wilt komen. Ben je niet tevreden als de mensen gedeeltelijk gespaard worden? Denk je dat Corato er het beste voorstaat en Me het minst beledigt? Is het feit dat Ik heb gespaard vergeleken met de andere steden iets onbeduidends? Dus wees tevreden en kalmer, en terwijl Ik me bezig houd met het kastijden van het volk – help Mij met je zuchten en lijden en het gebed dat die kastijdingen zullen bijdragen aan de bekering van de mensen”.*

22 oktober 1899

Het kruis, een weg bezaaid met sterren.

Jezus vertoonde zich nog steeds zeer bedroefd. Toen Hij kwam, wierp Hij zich volkomen uitgeput in mijn armen, op zoek naar verlichting. Hij liet me een beetje delen in zijn lijden en toen zei Hij: *“Mijn dochter, de weg van het kruis is bezaaid met sterren en als men die begaat veranderen die sterren in zeer stralende zonnen. Wat zal het geluk van de ziel in alle eeuwigheid zijn, die omgeven is door deze zonnen? Bovendien is de grote beloning die ik schenk voor het kruis zo groot, dat die niet te meten is, niet in de breedte noch in de lengte – het is bijna niet te vatten voor de menselijke geest; omdat het dragen van kruizen niets menselijks is – het is volkomen goddelijk”.*

24 oktober 1899

De oorzaak van de kastijdingen: de liefde van God voor de schepselen.

Vanmorgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus en bracht me buiten mezelf, temidden van de mensen. Jezus leek naar de schepselen te kijken met ogen vol mededogen en de kastijdingen, verschenen als zijn eindeloze barmhartigheid, kwamen voort uit het diepste van zijn zo liefhebbende hart. Toen wendde Hij zich tot mij en zei: *“Mijn dochter, de mens komt voort uit het goddelijk Wezen en omdat ons voedsel liefde is tussen de drie goddelijke Personen, altijd wederzijds, eender en standvastig, is hij als een deel van ons voedsel, omdat Hij voortkwam uit onze handen vanuit zuivere en belangeloze liefde.*

Welnu, dit deel is bitter geworden voor ons; en dat niet alleen; het merendeel van hen heeft zich door zich van Ons te verwijderen, gemaakt tot voedingsbodem voor helse vlammen en voedsel voor de onverzoenlijke haat van de duivels, onze en hun ergste vijanden. Dit is de belangrijkste oorzaak van onze smart om het verlies van de zielen: zij zijn de onzen – zij zijn iets wat Ons toebehoort. Evenzo is de grote liefde voor hen de oorzaak die Mij aanzet om hen te tuchtigen, om hun zielen in veiligheid te brengen”.

En ik: “Ach Heer, het lijkt wel of U deze keer alleen maar kunt spreken over tuchtigingen. Uw macht beschikt toch over andere middelen om deze zielen te redden. En als ik er nu nog zeker van was dat alle pijn bij hen terecht zou komen en dat U er vrij van zou blijven, zonder in hen te lijden, zou ik er nog in berusten; maar ik zie dat U al heel erg lijdt onder die kastijdingen die U hebt verspreid. Wat zal er gebeuren als U blijft doorgaan met kastijdingen?

En Jezus: *“Zelfs ofschoon Ik lijd, zet de liefde me aan om zwaardere geselingen toe te brengen en dit doe Ik opdat de mens in zichzelf zal keren en erkennen wat zijn wezen is en er is geen machtiger middel dan hem te tonen dat hij zichzelf naar de ondergang helpt. Het komt mij voor dat andere middelen hun nog vrijpostiger maken; schik je daarom in mijn rechtvaardigheid. Ik zie heel goed dat je liefde voor Mij je zeer sterk aanzet om het niet eens te zijn met Mij, en je kunt het niet aan om Mij te zien lijden, maar ook mijn Moeder had Mij meer lief dan alle schepselen – niemand kan Haar evenaren; en toch, om deze zielen te redden schikte Zij zich in de rechtvaardigheid en Zij berustte erin Mij zoveel te zien lijden. Als mijn Moeder dit deed, kun jij dat dan zelf ook niet doen?”* En toen Jezus zo sprak voelde ik hoe mijn wil zo sterk naar zijn Wil werd toegeroken dat het voor mij bijna onmogelijk was om mij niet te schikken in zijn rechtvaardigheid. Ik wist niet wat ik moest zeggen, zo overtuigd was ik; ik heb echter mijn wil nog niet duidelijk gemaakt. Jezus verdween en ik bleef twijfelen of ik me moest schikken of niet.

25 oktober 1899

De echo van God's liefde en de echo van de ondankbaarheid van schepselen.

Mijn liefste Jezus vertoont zich bijna altijd op dezelfde wijze. Vanmorgen voegde Hij er aan toe: *“Mijn dochter, mijn liefde voor de schepselen is zo groot dat zij als een echo weerkaatst in de hemelse regionen; zij vult de atmosfeer en verspreidt zich over de hele aarde. Maar hoe beantwoorden die schepselen deze echo der liefde? Ach, die beantwoorden ze met een echo van ondankbaarheid, giftig, vol met allerlei bitterheid en zonden met een bijna dodelijke echo, alleen geschikt om Mij te verwonden. Maar Ik zal het aanschijn der aarde ontvolken, zodat deze afschuwelijke echo mijn oren niet verdooft”*.

En ik: *“Ach Heer, wat zegt U nu?”* En Jezus: *“Ik ga te werk als een arts vol medelijden, die buitengewone geneesmiddelen heeft voor zijn kinderen en deze kinderen zitten vol wonden. Wat doet deze vader en dokter die zijn kinderen meer liefheeft dan zijn eigen leven? Zal Hij deze wonden laten verworden tot gangreen? Zal hij hen laten sterven uit angst dat zij moeten lijden door vuur en mes? Nee – nooit! Zelfs als hij het gevoel heeft dat die instrumenten voor hen zelf worden gebruikt, grijpt hij desondanks naar het mes, snijdt het vlees open, en hij gebruikt het gif en het vuur om te voorkomen dat het bederf voorwoekert. Hoewel het zelfs dikwijls gebeurt dat tijdens deze operaties de arme kinderen sterven, was dit niet de wil van de vader – dokter – zijn wil was hen te zien genezen. Zo ben Ik ook. Ik breng hen wonden toe om hen te genezen, Ik vernietig hen om hen te doen verrijzen. Als velen omkomen is dat niet mijn Wil, het is enkel het gevolg van hun verdorvenheid en hun koppige wil – het is het gevolg van deze afschuwelijke echo die ze Mij willen toe zenden, zelfs al worden ze uiteindelijk vernietigd”*.

En ik: *“Zeg me toch, mijn enige goed hoe kan ik deze afschuwelijke echo die U zo kwelt enigszins mildereren voor U?”* En Hij: *“Het enige middel is dat je al je acten altijd uitvoert met als enige doel Mij te behagen en dat je al je gevoelens en krachten gebruikt om Mij lief te hebben en te verheerlijken. Laat iedere gedachte, woord en wat dan ook, gewijd zijn aan de liefde die je voor Mij hebt; op deze wijze zal je echo vol vreugde opstijgen naar mijn troon en mijn oor strelen”*.

28 oktober 1899

Wie ben Ik, en wie ben jij?

Deze morgen verscheen mijn lieflijke Jezus omgeven door licht en Hij keek zo doordringend alsof Hij overal in mij binnen drong, en ik me tot niets voelde teruggebracht, en Hij zei: *“Wie ben Ik, en wie ben jij?”* Deze woorden drongen

diep in het merg van mijn beenderen en ik kon de eindeloze afstand zien tussen de Oneindige en het eindige, tussen het Al en het niets. En dat niet alleen, ik kon ook de kwaadaardigheid zien van dit niets en hoe het zich zelf besmeurde.

Het leek op een vis die in het water zwemt; zo zwom mijn ziel in het verderf tussen de wormen en vele andere dingen die alleen maar afschuw wekken bij het zien ervan. O God, wat een walgelijk gezicht! Mijn ziel wilde wegvluchten van het aanschijn van de driewerf heilige God, maar met nog twee uitspraken houdt Hij mij vast n.l. 'Wat is mijn liefde voor jou? En wat is jouw antwoord voor Mij?'

Welnu, wilde ik bij de eerste woorden angstig wegvluchten uit zijn tegenwoordigheid, bij de volgende woorden – wat is mijn liefde voor jou? – voelde ik me wegzinken, aan alle kanten verbonden met zijn liefde, zodat mijn bestaan voortkwam uit zijn liefde. Als deze liefde zou verdwijnen, zou ik niet langer bestaan. Het kwam mij voor dat mijn hartslag, mijn verstand en zelfs mijn adem voortkwamen uit zijn liefde.

Ik zwom rond in hem, en zelfs als ik wilde vluchten leek me dat onmogelijk, omdat zijn liefde me overal omgaf, En mijn liefde leek een druppeltje water dat in de zee terechtkomt en nooit meer ontdekt wordt. Hoeveel begreep ik – maar als ik het zou willen vertellen zou het te ver voeren. Toen verdween Jezus en ik bleef in verwarring achter. Ik voelde mezelf één en al zonde en in mijn hart bleef ik smeken om vergeving en barmhartigheid. Even daarna kwam mijn enige goed weer terug; ik voelde me totaal gedrenkt in bitterheid en spijt om mijn zonden en Hij zei: *"Mijn dochter, als een ziel ervan overtuigd is dat zij kwaad gedaan heeft door Mij te beledigen, doet zij als Maria Magdalena die mijn voeten waste met haar tranen, ze zalfde met balsem en ze afdroogde met haar haren. Als de ziel in zichzelf begint te kijken naar het kwaad wat zij heeft gedaan en zij heeft er spijt van, maakt zij een bad klaar voor mijn wonden. Als zij dat kwaad ziet, voelt ze bitterheid en spijt en hierdoor komt zij ertoe mijn wonden te zalven met de meest exclusieve balsem. Deze kennis wordt voor de ziel een vorm van eerherstel en bij het zien van haar ondankbaarheid in het verleden voelt zij liefde voor zo'n goede God bij haar opkomen en zij zou haar leven willen geven als bewijs van haar liefde; en dit is de haar die de ziel, als vele gouden kettingen, bindt aan mijn liefde"*.

29 oktober 1899

De bouw van het innerlijk verblijf voor Jezus.

Mijn aanbiddelijke Jezus bleef komen, maar van morgen nam Hij me meteen toen Hij er was, in zijn armen en bracht me buiten mezelf. In die armen begreep ik vele dingen, in het bijzonder dat het, om vrijelijk in de armen van Ons Heer te zijn en zelfs met alle gemak binnen te gaan in zijn hart en het weer te verlaten

als het de ziel 't beste uitkomt en de gezegende Jezus niet tot last te zijn, absoluut noodzakelijk was zich zelf los te maken van alles.

Daarom zei ik Hem van ganser harte: "Mijn liefste en enige goed, wat ik U vraag voor mij is, dat U mij losmaakt van alles, omdat ik heel goed zie dat het, om weer met U bekleed te worden en in U te leven en opdat U weer in mij gaat leven, noodzakelijk is voor mij dat ik zelfs geen schaduw meer draag van wat U niet toebehoort".

En één en al welwillendheid zei Hij me: "*Mijn dochter, opdat Ik kan binnengaan in een ziel en daar kan blijven is de belangrijkste voorwaarde volledige onthechting van alles. Zonder onthechting kan Ik niet alleen niet in haar verblijven, maar zelfs geen enkele deugd kan zich nestelen in de ziel. Als de ziel hierna alles uit zichzelf verwijderd heeft, kan Ik binnenkomen en verenigd met de wil van de ziel bouwen wij een huis. De fundering hiervan is gebaseerd op nederigheid, en hoe dieper die ligt, hoe hoger en sterker de muren zullen zijn. Deze muren zullen opgebouwd zijn met stenen van versterving gemetseld met het zuiverste goud van de liefde. Als de muren zijn opgetrokken zal Ik die bepleisteren en als een uitmuntend schilder zal Ik die beschilderen, niet met lijm en water, maar met de verdiensten van mijn lijden dat is de lijm, en de kleur van mijn bloed, dat is het water. Dit dient om ze te beschermen tegen regen, sneeuw of beving. Dan komen de deuren en opdat ze zo stevig zullen zijn als waren ze van hout en niet onderhevig aan houtworm, is stilte noodzakelijk en dat betekent de versterving van de uitwendige zintuigen. Om dit huis in stand te houden is een bewaker nodig om het van alle kanten binnen en buiten te bewaken. Dit is de heilige vrees des Heren die het beschermt tegen alle overlast, wind of wat dan ook. Deze vrees zal de beveiliging zijn van dit huis, waardoor er zal worden opgetreden, niet uit vrees voor straf, maar uit vrees de heer des huizes te beledigen. Deze heilig vrees moet niets doen, maar doet alles met geen andere bedoeling dan om God te behagen.*

Dan moet dit huis verfraaid worden en gevuld met schatten. Dit moeten alleen maar heilige verlangens en tranen zijn. Dat waren de schatten van het Oude Testament; en daarin vonden ze hun redding; in de trouw aan hun gelofte hun troost; in lijden hun kracht. Kortom, zij zetten alles in op hun verlangen naar de toekomstige Verlosser en vanuit dit verlangen gingen ze te werk als atleten. Een ziel zonder verlangen handelt bijna als een dode; alles is verveling, last, wrok – zelfs de deugden; er is niets wat haar aanstaat, en zij gaat bijna kruipend voort op het juiste pad! Het tegenovergestelde voor de ziel die vol verlangen is; niets valt haar zwaar, alles is vreugde; zij heeft vleugels en vindt smaak in haar pijnen. Dit juist omdat er een verlangen aan vooraf ging en de dingen die het eerst verlangd werden, worden dan het meest geliefd; en als men die lief heeft, vindt men er de grootste vreugde in.

Daarom moet dit verlangen gekoesterd worden zelfs voordat dit huis wordt gebouwd. De decoraties van dit huis zullen de kostbaarste stenen zijn, de duurste parels en edelstenen van mijn leven, altijd ingelegd in het lijden, puur

lijden. En omdat de bewoner de gever is van alle goed, brengt Hij er de gave der deugden in onder, Hij parfumeert het met de heerlijkste geuren, prachtige bloemen geven hun geuren af, één van de meest hemelse melodieën weerklinkt. Hij zorgt dat men een paradijselijke lucht inademt”.

Ik vergat nog te vermelden dat men moet zien of er huiselijke vrede heerst en dat is niets anders dan de herinnering en de stilte van de inwendige zintuigen.

Hierna bleef ik in de armen van Ons Heer en ik was los van alles. Intussen zag ik dat mijn biechtvader aanwezig was en Jezus zei: *(het leek of Hij een spelletje met me speelde om te zien wat ik zou zeggen)*

“Mijn dochter, je hebt je van alles ontdaan en je weet dat er onder die omstandigheden iemand anders nodig is die zorgt voor kleding en voedsel en een verblijfplaats. Waar wil je blijven – in de armen van je biechtvader of in de mijne?” En terwijl Hij dit zei deed Hij net of Hij mij onder wilde brengen in de armen van mijn biechtvader. Ik drong aan dat ik dat niet wilde en Hij hield vol dat Hij het wenste.

Na wat over en weer praten zei Hij: *“Wees niet bang, Ik hou je in mijn armen”.* En dus bleef het vredig.

30 oktober 1899

Kastijdingen dreigen voor Rome.

Vanmorgen kwam mijn lieve Jezus heel verdrietig bij me en zijn eerste woorden waren: *“Arm Rome, hoe zul je vernietigd worden! Als ik naar je kijk, ween ik over je”.* En Hij zei 't met zo'n tederheid dat Hij medelijden opriep. Maar ik kon niet begrijpen of het alleen over de mensen ging of ook over de gebouwen. Omdat ik vanuit de gehoorzaamheid niet de kant van de rechtvaardigheid mocht kiezen, maar moest bidden, zei ik Hem: *“Mijn geliefde Jezus, als het over kastijdingen gaat hoeft men niet te discussiëren maar alleen bidden”.* En dus begon ik te bidden, zijn wonden te kussen en eerherstel te brengen. En terwijl ik dit deed zei Hij met tussenpozen: *“Mijn dochter, forceer Me niet. Door dit te doen wil je Me met alle geweld onder druk zetten; breng je zelf tot rust”.* En ik zei: *“Heer, het is de gehoorzaamheid die dit zo wil – ik doe dit niet”.* Hij vervolgde: *“De stroom van ongerechtigheden is zo overweldigend dat die de verlossing van de zielen kan belemmeren, en alleen gebed en deze wonden van Mij, kan voorkomen dat deze razende rivier hen allen in zich opneemt”.*

